

A villamos lépcsőjén csüngött többedmagával, mint egy fűrt szőlő, és örült az őszi hidegnek, mert kiúzta szeméből az álmod. Ronda felhők kísérték a rozzant síneken döcögő járgányt, és a megállóban újabb reménykedő sereg rohamozta meg a lépcsőket. Aztán hirtelen pattogni, szikrázni, füstölni kezdett a szerelvény, és megállt.

Gyalogolhatott most már a mocskos tócsákat kerülgetve és elmélkedve a közszállításról és az útkarbantartókról úgy általában. A szítáló esőben még jobban összegöndörödött hosszú, fekete haja. Hirtelen megtorpant. A Temetkezési Vállalat előtt öreg parasztasszony üldögélt újonnan vásárolt WC-csészéjén. Mellette tele szatyrok sorakoztak. Előtte traccsoló fiatalok rohantak tova, mögötte csendes túlvilági hangulatot reklámozott egy minikoporsó. – Élet és halál között – gondolta, és előkapta a fényképezőgépet, hogy megörökítse a morbid és nevetséges pillanatot. Öröm töltötte el. Ezt nevezik sikerélménynek a szakmában. Még húsz méter után is boldog vigyorral az arcán lépkedett, amikor férfihang térítette magához.

Csak száz lejt, asszonyom, az Isten áldja meg... Nem akart megállni, de volt valami rendkívüli a férfiban. Különös arca volt. Megengedi? – kérdezte, és azonnal „lőtt” szemből és profilból is.

Aztán kivett a zsebéből ötszáz lejt, és a koldus kezébe nyomta. Amikor egy villanásra találkozott a tekintetük, az ember megremegett, és tenyerében összezörrentek a fémérmék.

Az asszony továbblépett, de hirtelen megtorpant. Valami megmagyarázhatatlan delejes érzés futott végig a gerincén. Mintha, mintha... már találkozott volna ezzel a tekintettel. Megállt és visszanezített. A férfi lehajtott fővel állt. Kinyújtott keze erősen remegett. – Tiszta hülye vagyok – motyogta a nő, és rohanni kezdett a megállóba a zötyögő villamos után.

Az eső egész nap kitaróan áztatta a várost, és a varjak hatalmas, elfeketedett levelekként gubbasztottak a közeli diófa ágain. Nézte az ablakból a sáros utcákat, buktatókat, a tócsákkal teli gödröket és a nyakukat behúzva tovasiető embereket, akiknek még egy pici mosoly sem ült a szájuk szögletében. Nem baj, így is szerette őket, és szerette ezt a várost is. Ide kötötte a jó öreg Macskadomb, a Körös jellegzetes illata, a híres Kanonok-sor, Ady és a Holnaposok, a koldusokkal és építészeti remekművekkel szegélyezett Fő utca, egy régi pad, néhány igaz barát és a panelből épített fészek, melynek kiszáradt ajtó- és ablakkeretei között ki-be mászkált a huzat, mint egy rakoncátlan szellem. De valami más is idefűzte...

Villanyt gyűjtött, mert sötétedett A negyvenes égő ronda alázatossággal festette kétértelműre a tárgyakat. Felhorkant a hűtőszekrény miniatűr Concord-hangja, és megremegette tetején a csészék. Árgus szemekkel pásztázta az ajtó rekeszeiben szunnyadó üvegeket, míg fel nem fedezett egy palackot, aminek kétujjnyi szilvapálinka szunnyadt az alján. Hogy boldogabb legyen, ahhoz túl kevés volt, hogy bűdös legyen a szája, ahhoz túl sok. Azért mégis megitta. Cigaretára gyűjtött. A láng megperzselte a haját. A szag még jobban felkavarta benne a gyerekkori élményeket.

Ősz végén, tél elején vágtak mindig disznót nagyieknál. Eszébe jutott Gyurica, a báznai, akit malackora óta nevelgetett papó segítségével, no meg a moslék, aminek inycsiklandó illata volt. Titokban belekóstolt. Sőtlan volt, és benne ázott egy veréb teteme is. Üvöltve köpködött, papó pedig nagyot billentett csontos fenekén, amitől majdnem a dézsába esett. A báznai vad rőfögéssel rohagált az ólban. Amikor aztán elérte a megfelelő súlyt, kivégezték. Sírva nézte, hogyan ég a szalma a szegény állaton, amikor az hirtelen felugrott, és égő szalmával a hátán feléje rohant. Feldöntötte és együtt sivalkodtak a barackfa alatt, aminek csupasz ágáról két varjú rebhent fel ijedt káromással. Mire szétválasztották őket, Gyurica kimúlt, ő pedig torkaszakadtából üvöltötte: – Gyilkosok, bűdös disznógyilkosok! Jócskán megperzselődött, horzsolódott. Nagyi bevitte a szobába, és alig bírta ágyba kényszeríteni, mert az öregasszonyt is megsebezte a fogával, a tíz körmével és az illetlenül feltoluló szavakkal, melyek nyersekek voltak és szállásak, mint a padló.

– Hozza ide valaki Jocót! – kiáltotta ki nagy az ablakon, majd kiment a konyhába teát főzni, bár tudta, hogy a szomszéd fiútól hamarabb lecsillapodik forrófejű unokája, mint a mézes hársfalétől.

Valami különös varázsszál fűzte össze őket. De meglehet, hogy ellentétes természetük miatt lettek elválaszthatatlan pajtások. Míg ő örökösen száguldozó, már gyógyuló vagy frissen szerzett sebekről tarkított, borzos, szakadt leányka volt, addig a másik fiú léte tiszta, pedáns, kiegyensúlyozott teremtés volt. Soha nem mondott ellent hóbortos, veszélyes ötleteire, nyugodt, bársenyos hangján mindig le tudta őt csillapítani, és hősként tűrte, ha mérgében néha megtépázta. Csak nézett rá azzal a két különös szemével, amilyen senkinek nem volt a világon. Jocónak ugyanis a bal szeme barna volt, a jobb pedig zöld. Istennem, vajon hány éves korban kezdődik a szerelem? Ki tudná ezt megmondani? Egy biztos. Náluk már gyermekkorban elkezdődött és kamasz-, illetve bakfiskorra még jobban elmélyült.

Nem. Nem akar semmire sem gondolni. – Nem nézünk hátra, kedves barátnőm – mondta tükörmásának, egy kissé pimasz ábrázatú, kócos hajú negyvenes hölgyeménynek. Huszonhárom év! Ugye milyen könnyű leírní? De milyen nehéz leélni! Leélni a barna és zöld szempár nélkül! Miért kell az embereknek folyton-folyvást költözniük? Házat, hazát cserélniük? Mi a nagy bűdös francnak? És miért tiltották el őket egymástól Jocó szülei? Jó. Beismeri, hogy kislánykorában kiszámíthatatlan, agresszív és más furcsa szokásokkal megáldott emberke volt. De megváltozott. Igen. Lehiggadt. Bölcsőbb lett. Megtanult uralkodni az érzelmein. Sikeres asszony lett belőle. De nem volt soha boldog. Nem voltak gyerekei, és mindkét házassága tönkrement. Elmarta maga mellől a férjeit. Haragudott rájuk, mert egyforma volt a szemük. Ez az igazság. Végre kimondta hangosan. Sőt üvöltötte.

Míg a szomszéd meg nem csapta a fűtőtestet valami fémes tárggyal. Akkor elhallgatott.

Néha még kiment a Körös-partra, a vasúti híd alá, ahová együtt ültettek el egy apró fenyőpalántát. Mostanra hatalmas fává erősödött. Előtte suhan sietve, zubogva a zöld színű víztömeg, és ugyanazokat a dallamokat, titkokat kotyogja, melyeket együtt hallgattak Jocóval. Ez az a hely, ami annyira ideláncolja. De már nem fáj. Inkább megnyugtat, boldogít a barna és zöld színeivel.

Hirtelen nyugtalan lett. Nem tudta megmagyarázni, miért. Valami történt, ami ennyire felzaklatta és felkavarta az évek óta mélyre ásott emlékeket. Biztos a szomorú idő az oka. Nem, nem gyengül el. Ilyenkor dolgozni kell! A munka majd meggyógyítja.

Leemelte a fogasról a nagy, fekete sporttáskát, és bevonult a laborba.

Hangosan kuncogott a WC-csészén trónoló öregasszonyon, aki a hívóban ázó fényképpapíron egyre szembetűnőbben sugallta: – Teszek én életre, teszek én halálra.

Amikor előhívta a koldus portréját is, meghökkent. Lehajolt, hogy közelebből is szemügyre vegye a kinagyított képet. A színes fotón,

minden kétséget kizáróan, látszott, hogy a férfi egyik szeme barna, a másik meg zöld.

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Tóth Ágnes

Látó Szépirodalmi Folyóirat